

Útinapló a 7. osztályos bolyaisok

felvidéki osztálykirándulásáról

(2019. május 24-26.)

1. nap

Mint minden utazásunkat, ezt is nagy várakozás előzte meg. Eddig megszoktuk, hogy minden osztálykiránduláson csak a saját osztálytársaink vettek körül bennünket, ez a kirándulás attól is különleges lett, hogy az egész évfolyamból 80 diák indult útnak a Felvidék felé. Kirándulásunk megkezdése előtt felkészítést kaptunk tanárainktól Felvidék történelméről és a „Határtalanul!” programunk tartalmáról – a felvidéki helyszínekről, látnivalókról. A felkészítésnek fontos jelentősége volt, mert így több mindent jobban megértettünk.

A határig csendesen telt az utazás, de megérkezve a határátkelőhöz, felélénkült a csapat. Kicsit elszorult a szívünk, mert a határt magunk mögött hagyva egymás után tűntek fel az egykori magyar városok. A Dunán átlépve Pozsonyba érkeztünk, ezzel kezdetét vette a történelmi utazásunk. A Szent Márton-dóm előtt Zsolti bácsi rövid előadást tartott a városról. A dómba belépve a rózsablakokból beszűrődő fény törte meg a sejtelmes hangulatot.

Sétánk következő állomása a Duna felett 85 méterre emelkedő vakítóan fehérülő pozsonyi vár volt. Gyönyörködhattünk a vár parkjában, ahol a lányok nem hagyhatták ki a sárgarózsa lugasban kínálkozó „szelfis” lehetőséget, valamint sok szép szobor látványa tárult elénk, köztük a szegényekről gondoskodó Szent Erzsébet szobra.

A gyönyörű panorámájú várból kilépve macskaköves úton, az egykori koronázási menetet követve haladtunk a belváros felé. Az egykori magyar főváros sétányain, régi épületek, köztük a Prímás-palota előtt haladva, pillanatok alatt megcsapja az embert a régi korok hangulata. Útközben átmentünk a Szent Mihály kapun, megtekintettük a Mátyás-egyetemet és a reformkori országgyűlés épületét. Szabadidőt is kaptunk, mely alatt felfedezhettünk még ezernyi apróságot és hasonlóságot a mai magyar városokkal. S bár a pozsonyi kifli kóstolása elmaradt, kellemes benyomásokkal hagytuk el a várost.

Pozsonytól a Tribecs-hegység felé vettük az irányt. A Tribecs nyúlványán, a festői szépségű Dúny dombon emelkedik Ghymes várának romja. Kimerítő túrában volt részünk, de megérte, mert megint egy időutazás részesei lehettünk. Magunk elé képzeltük az egykori várurat és úrnőt, akikhez az este folyamán dicsőítő verseket is írtunk. Bebarangoltuk a fantasztikus romokat, gyönyörködtünk a festői kilátásban. Szemrevételeztük az alattunk elnyúló országos jelentőségű szelídgesztenyést vagy éppen a szálaló erdőgazdálkodást.

A felfelé vezető út fáradalmi után, könnyedséggel indultunk neki a lefelé vezető útnak, amely remek hangulatban telt el, még az apró eltévedés ellenére is.

Estére értünk Alsóbodokra a Paulisz-rancsra, ahol finom vacsorát kaptunk és jó hangulatú estét töltöttünk el. Kellemesen elfáradva tértünk nyugovóra az első nap után.

2. nap

A második nap egy görbe országban jártunk. *„Kedves hallgatóság, ha nem jártatok még e görbe országban, képzeljétek el magatoknak háromezer hegycsúcsot, ugyanannyi völgykatlant, egy tucat sziklát, mely sűrűn be van építve mindenféle alakú házakkal, melyeknek előrésze sokszor háromemeletes, míg ellenben a háta szerényen odalapul a hegyhez.”* – így fogalmaz Mikszáth Kálmán Selmecebányáról.

Napunk első része egy kellemes túrával indult a selmeci Kálvária felé, ahol Krisztus és Mária szenvedéseit összefoglaló stációkkal találkozhatunk a dombon lépcsőről-lépcsőre haladva. A Scharfenberg dombon (Éles-csúcson) áll, minden oldalról látható és teljes kilátást nyújt a selmeci kalderára. A kálvária rendkívülisége a környezetben való érzékeny elhelyezéssel és a gyönyörű kilátással együtt méltán az egyik legszebb látnivalónk volt.

A kilátás mellett lenyűgözött minket Zsolti bácsi szenvedélyes előadása is a selmeci legendákról. Megtudtuk, miért ezüst és arany a gyíkok feje, hogy melyik három bányavárosban van Magyarország három kulcsa elrejtve, és azt is, hogy Sopron és Miskolc miként kapcsolódik a városhoz. A Kálváriáról leérkezve tiszteletünket tettük az evangélikus temetőben Ocsovszky Vilmos szabadságharcos honvéd sírjánál, ahol elénekeltük közösen a himnuszt.

Ezt követően elindultunk felfedezni Selmecebányát. A helyiek azt mondják a selmeci házaknak öt homlokzata van: a négy fal és a tető. fentről lenézve a városra valóban ez az érzésünk támadt.

A meseszerű városka nagy múlttal rendelkezik, az egykori szabad királyi város Magyarország nemesfém-bányászati központja volt. Megismerkedtünk Selmec hét csodájával is. Már-már bolyais hagyományként az Akadémia lépcsőjén összeállt a teljes évfolyam egy csoportkép elkészítésére. Élmény volt sétálni Selmecebánya girbegurba utcácskáin, ahol a városnézést, egy akadályverseny is követte. Az akadályverseny után pedig ismét a hőn áhított szabad program következett.

Késő délután volt, amikor elindultunk a szállásunk felé. Útközben érintettük volna Garamszentbenedeket, de a második buszban felmerülő probléma és a templomban tartott rendezvény miatt az apátságot már nem volt lehetőségünk megtekinteni.

Elég késő lett, mire vacsorázni tudtunk, de így is jutott idő szabadfoglalkozásra. Este várt még ránk egy közös program: találkoztunk Alsóbodok polgármesterével, Paulisz Mariannal, Marossal. Maros arról beszélt nekünk, milyen határon túli magyarnak lenni. Milyen nehéz és hosszú az az út, amin nekik járniuk kell. Maros csak beszélt, beszélt, mi pedig némán hallgattuk. Átértékelődött bennünk ott és akkor, mit jelent nekünk itt Magyarországon magyarnak lenni. Az este megható pillanata volt, amikor elénekeltük közösen az Ismerős Arcok dalát, ami arról szól, hogy egy vérből valók vagyunk.

Gyönyörű napsütéses, fárasztó, élményteli és lélekemelő nap után tértünk nyugovóra a második esténken.

3. nap

Az utolsó nap sem szűkölködött élményekben, látnivalókban.

Az alsóbodoki zarándokközpontban Esterházy János életének pillanatképeit kísérelhettünk nyomon. Sétánkat az Esterházy János emlékmúzeum és a Szent Kereszt felmagasztalásának tiszteletére épített kápolna megtekintésével kezdtük. Sélley tanár úr többek között a mártír életútját, Kocsis tanár úr a kápolna építészeti jellemzőit mutatta be nekünk. Csatlakozott hozzánk Maros, aki röviden mesélt az Esterházy hagyatékáról, s a Paulisz-stílusról. Belépve a kápolna alatti sziklasírba hosszasan beszélt édesapjáról, Paulisz Boldizsárról, egy nagyszerű magyarról, aki magyar iskolát alapított, templomot épített a Csitári-hegyek alatt.

A kápolnában Boti és Dani megszólaltatták az orgonát, Maros pedig megkondgatta a kápolna alatt felállított felszentelt harangot. Elhelyeztük koszorúnkat, fejet hajtottunk Esterházy János és Paulisz Boldizsár sírja előtt.

Elköszöntünk házigazdáinktól, s Maros szavait szívünkbe zárva vágunk neki a harmadik nap újabb helyszíneihez vezető utazáshoz.

Malonya felé vettük az irányt, ahol az Ambórzly-Migazzi István által létrehozott arborétumot látogattuk meg. Egy olyan helyen jártunk, amely egyedülálló a világban, ahol örökké zöldellő kerteket láthattunk a „virágos gróf” által. Sokunknak volt kedvence a japánkert.

Malonyából Oroszka felé vezetett tovább utunk. Olyan helyre érkeztünk, ahol ismét megelevenedett a múlt.

Megismerkedtünk a Hadtörténeti Múzeum létrehozójával, aki térben és időben is kilógott a sorból. Ugyanis akinek a háza előtt harcszintér van berendezve lövészárokkal és romos épületekkel, akinek az udvarában tankok és német harckocsik állnak, és aki a pajtája több száz négyzetméteres területét gondosan átalakította vitrinek, tárlók számára, hogy bemutassa történelmünk egyik legsötétebb korszakának mementóit, az fizikálisan is más világban él, különösen akkor, amikor keresztülvezeti a vendégeit egyik teremből a másikba, és csak mesél és mesél...

Oroszjáról Párkányon át Esztergom felé vettük az irányt. Átlépve a Mária Valéria hídon visszatértünk Magyarországra. Néhány nap múlva a díszteremben közösen értékeltük a kirándulást tanárainkkal. Itt történt meg a selmeci vetélkedő eredményhirdetése és díjazása is.

Hálásak vagyunk. Sok mindenért, azért mert gazdagodhattunk tudásban, élményekben, érzésekben. Hálát adhatunk a csodálatos időért, mert az esőkabátok, esernyők a kirándulás alatt végig a táskában lapulhattak. Olyan kirándulás részesei lehettünk, ahol megelevenedtek nagy történelmi helyeink. Felemelő érzés volt ott járni, ahol híres nagyjaink születtek, éltek, munkálkodtak.

Éreztük a köteléket, amely „Határtalanul” összeköt minket. Éreztük, hogy egy vérből valók vagyunk.

A hetedik évfolyam diákjai